

κούτε στρατηγούς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὐδὲ σοῦ διωμόσω·
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῆς, Αἴας ἔπλει.
 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1235
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ᾧδ' ὑπέρφρονα;
 ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος οὔπερ οὐκ ἐγώ;
 οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἀνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε;
 πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε, 1240
 εἰ πάνταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
 κούκ ἀρκέσει ποθ' ἔμιν οὔδ' ἠσσημένοις
 εἶκειν ἅ τοῖς πολλοῖσιν ἠρεσκεν κριταῖς,
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που
 ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι. 1245
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 κατάστασις γένοιτ' ἂν οὔθενὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν
 καὶ τοὺς ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς 1250
 οὔδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
 ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βούς ὑπὸ σμικρᾶς ὄμῳ
 μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὄδον πορεύεται.
 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον 1255
 ὀρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτῆσθαι τινά·

1234. An die Stelle des von ὅτε abhängigen Satzes ἀλλ' αὐτὸν ἄρχοντα ἐφησθα Αἴαντα πλεῖν tritt eine selbständige Wendung. Vgl. zu 291.
 1236. Der Gen. ποίου ἀνδρός (περὶ ποίου ἀνδρός) ist abhängig von ὑπέρφρονα wie anderswo nach Verben der Äußerung von einem abhängigen Satze. Vgl. 747. 1237. D. i. quid tandem fecit Ajax nisi meis auspiciis? (Lobeck). — ποῦ wie οὐδαμοῦ 1281. 1239. ἔοιγμεν, εἰκόκαμεν: Rr. II § 39.
 1243. εἶκειν ἅ: zu 1050. — τοῖς πολλοῖσιν, der Mehrzahl. 1244. κακοῖς βαλεῖτε: zu 501. 1245. λελειμμένοι, ἠττημένοι. 1250 f. Hom. Γ 226 heißt es von Nias: ἀνὴρ ἠὲς τε μέγας τε, ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν τε καὶ εὐρέας ὄμους. 1252. οἱ εὖ φρονοῦντες. 1253. Vgl. Ant. 477 σμικρῶ χαλινῶ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας. — ὑπό, weil das Tier die μάστιγ über sich fühlt. Über die Stellung von ὄμῳ zu 15. — ὀρθός, geradeaus.